

Dorinta de Mihai Eminescu - demmonstratie-opera lirica

Dragostea si natura sunt teme permanente ale creatiei eminesciene. Natura este mai in totdeauna cadrul fizic pentru toate gesturile poetului, de la atitudinea meditativa pana la cea erotica.

Dragostea se afla in pozitia eminesciana intr-o permanenta consonanta cu elementele naturii, natura care este o stare de suflet.

Printre poeziile lirice in care dragostea apare ca un vis de feridire petrecut in cadrul unui peisaj feeric, de basm este si poezia "Dorinta", publicata in convorbiri literare in 1876.

Opera lirica este o creatie literara in versuri ,in care eul liric isi exprima direct sentimentela prin intermediul unui limbaj figurat.

Tema acestei poezii este aspiratia spre o iubire implinita, care sa devina eterna asemenea vesniciei naturii.

Poezia este structurata in 5 tablouri, adevarate miniaturi peisagistice, dominate de vocea autorului, care exprima o stare de suflet, mai precis dorinta implinirii unei iubiri absolute.

Opera are o structura epistolara, sugerata de verbele la imperativ si pronumele si adjectivele pronominale de persoanele I si a II-a.

Prima strofa este o chemare, o adresare directa catre iubita, care este asteptata cu nerabdare si emotie puternica in mijlocul unui cadru natural compus din elemente specifice naturii eminesciene (codrul si izvorul). Verbele la imperativ, adresarea directa exprima intensitatea dorintei la care participa si natura umanizata (Vino-n codru la izvor Care tramura pe prund,).

Personificarea izvorului "care tremura" este in același timp si o sugestie a participarii naturii la emotia poetului. Imaginea vizuala a izvorului este intarita de metafora "prispa cea de brazdecrengi plecate o ascund", care sugereaza la randul ei un loc tainic al iubirii si visarii.

Strofa a II-a constituie o imagine a asteptarii si a intalnirii. Sunt imaginate gesturile tandre ca un joc al iubirii. Berbele la conjunctiv: "sa alergi, sa-mi cazi, sa-ti desprind, sa-l ridic", sugereaza dorinta puternica, posibila implinire a iubirii, gesturile poetului compun acum un adevarat ritual erotic continuat si in strofa a III-a.

Repetitia adjectivului "singur, singurei" cu valoare de superlativ absolut accentueaza ideea de loc tainic, misterios, ascuns, dorinta de intimitate a tinerilor.

Motivul florilor de tei care "or sa cada infiorate" in parul iubitei (personificare) amplifica intensitatea sentimentului de dragoste profunda sugerand in același timp ideea permanenta din poezia eminesciana a comuniunii dintre om si natura.

In strofa urmatoare este alcatuit un concis portret al iubitei. Fruntea alba si parul galben sunte

structurile poetice care prin epitetele cromatice alcatuiesc un portret fizic ce sugereaza trasaturi morale, gingasie, puritate, delicatete, candoare.

Ultima secventa lirica este alcatuita din ultimele 2 strofe si continua descrierea dorintei puternice pentru implinirea iubirii ideale. Visul de fericire se va petrece in mijlocul unei naturi feerice care va ocroti existenta lui.

"Singuraticele izvoare" vor fi alaturi ca si "blanda batere de vant". Cele 2 imagini vizuale si auditive realizate prin epitete in inversiune si metafore accentueaza din nou armonia cuplului de indragostiti cu natura personificata.

Strofa a VI-a comunica ideea ca visul de dragoste se poate prelungi in timp doar prin depasirea realitatii prin starea de vis. Somnul, adormirea sugereaza posibilitatea prelungirii iubirii prin integrarea ei in circuitul cosmic.

Ideea fundamentala a poeziei este comunicata printr-un limbaj figurat de mare expresivitate asa cun s-a aratat mai sus. Desi lexicul este simplu versurile au farmec si prin armonia deosebita. Aliteratiile "blanda batere de vant", asonantele "adormind de armoniea" ca si masura de 7-8 silaba, ritmul trohaic si realizarea singurei rime in fiecare strofa comfera o tulburatoare muzicalitate.

Pentru ca in poezia "Dorinta" de Mihai Eminescu eul liric isi exprima in mod direct sentimentele prin intermediul unui limbaj figurat putem afirma apartenenta operei la genul liric.